

KEMENES HENRIETTE

Erdélyi plasztelin

A gyerek mindent szeret, amit elébe raksz, főleg, ha kábé vele azonos méretű dologról van szó, és/vagy mosolyog rá. Ebből a kategóriából, értelemszerűen, a spenót szorul ki. A napközi első napjaiban megtanultam a *monkey* szót, bár akkor még nem tudtam, román vagy angol nyelven van-e. Beletettek egy tál színesen és érthetetlenül kavargó gyerekegyvelegbe, s lassan kezdtük megszokni egymást. Multikulti volt minden, a napon leburnulós néger babámat minden gyerek irigyelte, ugyanabból a merőkanálból ittuk sorban mind a madártej, amikor belopóztunk a főzőkonyhába, és felváltva őrködtünk az ajtónál. A játszótéri siska ugyanúgy megvágta a román gyerek ujját, mint az enyémet, gondoltam, az arcukon se lehet vastagabb a bőr, mint nekem, igaz, sose néztem. Az anyukák egyforma plasztelint vettek a kölyköknek, hiszen a végén úgyis egybegyúrtuk. Jártuk a órát a karácsonyi szérbárekon, Ionuț volt a párom, hozott a Mikulás narancsot meg foszforeszkáló szöveghiemelőt mindenkinek. Sose tettem különbséget, a lopotédusnál nem mondtam én rață-t se, récét se. Legjobb barátnőm kerek kis óvodás arcát kémelve, mosolyogva állapítottam meg, hogy az anyukájára ütött. Ezt ő nagyon nem vette jó néven, „én soha, de soha nem ütném meg se anyukámat, se apukámat!”, felelt vissza, összeráncolt szemöldökkel. Én nem voltam lebozgorozva soha, nem éreztem a nagy hírhedt elnyomást, amiről az öreg és ráncos emberek folyton kérdezgettek. „És hogy megy az ovi? Vannak barátaid? Nem vertek meg a román gyerekek?” Te, dédi, jól. A kaját illetően nincs okom panaszra, bár a virágmintás kanalakért néha kitör a balhé az étkezőben. Két pofára tömjük magunkba az uzsonnára kapott hagymás zsíros kenyeret, amit otthon soha meg nem ennék, anyu örül neki, azt mondja, biztos, jó a társaság. Senkit nem érdekel, hogy otthon gulyáslevest vagy puliszkát eszel, itt ugyanazt kapja mindenki. Eső után csigát és gilisztát gyűjtünk, aztán cserélgetjük őket egymás között, egy nagyobbért két kicsit, tudod, hogy megy ez. Nem, nem vertek meg a román gyerekek. Én több gyereket is vertem már meg, de azt már nem tudom, hogy milyen nyelven beszéltek. Kiabáltak, az biztos. Ha véletlenül mégis kaptam, az nem azért volt, mert én magyarul beszéltem, hanem mert összemarakodtunk egy mozaikkockán, vagy valami. Nem vagyok szívbajos, megmondom én nekik, ha nem hagynak békén, hogy *„Ești rău și te spun la*

KEMENES HENRIETTE (1988, Nagyvárad) a Nagyvárad Állami Egyetem jogi karán szerzett diplomát. Érdeklődési köre a büntető törvénykönyvtől a verseskötetek felé tolódott, különösen a kortárs költők verseit olvassa előszeretettel. Verset és rövidprózát ír.

maică-tău!" Képzeld, már több román szót tudok, mint te! Mindenki el kellett énekeljen valamit, amit otthon tanítottak neki, én elénekeltem a Kossuth-nótát, amit tőled tudok, megtapsoltak. Mondtam, hogy a dédimtől hallottam, mert mikor kicsi voltál, neked ezt tanították, és most is folyton mondod, hogy fáj neked, hogy már nem ezt szoktuk énekelni. Mert most más világ van. Ez a más világ most az én világom is, hidd el, dédi, neked se Trianon fáj már... Köszvény az.